

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα ένένα,
και αυτός ο χρόνος θάχρη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους άνέχομαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στο Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τò Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Του 'Απριλίου είκοσι κι' ένένα
κι' από τή Σύρα έρχομαι με νέα.

Διακόσα και πενήντα λογαριάζω
και πάλι 'στην 'Αθήνα λημεριάζω.

Φασουλή ανταποκρίσεις,
όπου είναι ν' άπορήσης.

'Αγαπητέ μου Περικλή . . .

Κατακλυσμός μεγάλος . . .

'στη Σύρα τέλος έφθασα κι' άνέκραξ' έξάλλως :
» Ω Σύρος, εις τους βράχους σου είδα τò φώς του κόσμου,
» έδω έγέννησαν κι' έμέ τὰ σπλάγγνα τής μητρός μου,
» δια νά σύρωμαι κι' έγώ 'στον βόρβορον τής γής
» ως Έλλην, ως Μπερτόδουλος, κι' ιππότης έναγής.
» Ω Σύρος, τρέξε σύσσωμος τόν Φασουλήν νά τής,
» και άν επί των βράχων σου και των άκτών τò πάλαι
» έρέμβασε κι' έψείρισσε ο μέγας Φερεκύδης,
» μά τώρα τόν Τσιροπινα, και τους Μπουρλήδες ψάλλε.
» Ω εϋδοτος, ω εϋμηλος, ω νήσος ού των δυνων,
» που τόν καιρόν επέρασα των παιδικών μου χρόνων,
» ού φέρε με εις έκστασιν, ού εμπνευσον κι' έμένα,
» κι' εκ των πολλών Πηγάσων σου όδς εις τόν ψάλλτην ένα.
» Κι' έγώ έφιλοσόφησα 'στους ύψηλους σου λόφους
» κι' έξύμνησα τò κλέος σου, γεννέτειρά μου χώρα,
» όπου έγέννησες τους δηδ μεγάλους φιλοσόφους,
» έμέ και τόν διδάσκαλον του πάλαι Πυθαγόρα.
» Με όλους τους γαιδάρους σου οε βλέπω εμπροστά μου
» και εις τήν ράχην των πηδών με ίεράν μανίαν . . .
» 'στην γήν αυτήν επιθυμώ νά φέρουν τὰ όστα μου
» και όξαν εις τας πέτρας σου ν' αφήσω αιωνίαν.
» Σ' επαναβλέπω ένδακρυς, του Βαφεραδάκη Σύρα,
» και όταν πάλιν έδαφος πατήσω 'Αττικόν
» είτε καμμά νά μη φανή του Φερεκύδη ψείρα
» εις τόν πτωχόν μου τρίβωνα τόν φιλοσοφικόν.

» Συμπατριώται Συριανοί, κλεινοί λουκουματζήδες,
» με τάποκαλυπτήρια σας έστριψαν ή βίδες,
» και μοναχός μου έλεγα κι' έπίστευα έδω
» πώς κανενός μισέ Μπουρλή τò άγαλμα θά 'δω,
» αλλά έστάθην εκπληκτος, όπόταν παρ' έλπιδα
» του φοβερού θαλασσινού τόν άνδριάντα είδα.
» 'Αγαπητοί μου Συριανοί και πρώτοι 'στο τεφτέρι,
» εκ φόβου μήπως νέος τις Χοβάρτ σας βομβαρδίση,
» έστήσατε 'στη νήσο σας τής 'Υδρας τò ξεφτέρι
» νάναι φοβέρ' αδιάκοπη σ' 'Ανατολή και Δύσι.»

Ταύτα είπων εις τους βλαστους των Σαλαμινομάχων
'στου Φερεκύδη, Περικλή, εκάθισα τόν βράχον,
ή δε σκιά του προς έμέ άόρατος ώμίλει . . .
αυτά και οε άσπάζομαι εις τὰ γλυκά σου χειλη.

'Αγαπητέ μου Περικλή . . .

'Ανάστατος ή χώρα . . .

βλέπεις φαρδηά προγράμματα νά βγαίνουν κάθε ώρα,
και εις γαιδάρων εϋτραφών κολλοϋνται πισινά
και ο Νομάρχης πίνεται με τόν Τσιροπινα,
και ο καθένας πρόγραμμα 'δικό του ξεφουρνίζει,
τήν τάξιν δέ τής τελετής ως θέλει κανονίζει,
λαλει δέ κάθε πρόγραμμα με λόγον έξημμένον
περι παρουσιάσεων 'Αρχών προϊσταμένων,
και ως 'Αρχή προσέρχεται κι' ο τάδες και ο δείνας . . .
τόσας 'Αρχάς δέν έχομεν κι' έμεις εις τας 'Αθήνας.

Ἄγαπητέ μου Περικλῆ . . .

Περὶ Ἀρχῶν μεγάλων αἱ γλῶσσαι ἀκονίζονται τῶν Συριανῶν τῶν λάλων, κί ὁ Δήμαρχος Τσιροπινᾶς μὲ μερικοὺς κλητῆρας γυρεύει νὰ εὕρῃ Ἀρχὰς εἰς τὸ νησί τῆς Σύρας, ἀλλ' ὅμως ὅσας ἤθελε δὲν ἤυρε ὁ καυμένος, κί ἐγὼ τοῦ εἶπα σοβαρῶς πῶς πρέπει καὶ προσήκει ἵστων κύριον Πρωθυπουργὸν νὰ γράψῃ ἐσπευσμένως νὰ ἔλθουν μερικά Ἀρχαί ἵστω Σύρα μὲ τὸ νοίκι.

Εἰκοσιδύο τοῦ μηνός. — Ὁ κόσμος θὰ τρομάξῃ . . . ἐβγήκαν σ' ἓνα τέταρτο προγράμματα δεκάξῃ, ἐξ ὧν τὸ ἓνα, Περικλῆ, τὸ ἄλλο ἀναιρεῖ, καθὼς αἱ πάλαι Νεαραὶ σοφῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ θέσιν τοῦ σιδρ Τσιγγροῦ χρυσὴν παραχωρεῖ ὁ κύριος Τσιροπινᾶς μ' εὐγνωμοσύνης φόρον.

Εἰκοσιδύο τοῦ αὐτοῦ. — Τί προγραμμάτων λύσσα! . . . ἐπηυξημένη ἐκδοσις πολὺ βελτιωθεῖσα. Ὁ μανιώδης Δήμαρχος τιμῶν τάξιμά του ἐξέδωκε περὶ Τσιγγροῦ τὸ τρίτον πρόγραμμά του, κί ὡς εὐεργέτην ἐθνικὸν χειροτονεῖ τὸν Χιώτη καὶ θέσις τοῦ ὀρίζεται εἰς τὴν ἐξέδραν πρώτη.

Εἰκοσιδύο τοῦ αὐτοῦ. — Τί λύπη ποῦ τὴν ἴπῃρα! . . . ὁ εὐεργέτης ὁ Τσιγγρὸς δὲν ἔρχεται ἵστω Σύρα, κί ἐθλίβ' ἡ νῆσος σύμπασα, ἡ κάτω κί ἡ ἀπάνω, ἐν τούτοις ὁ σιδρ Τσιγγρὸς μοῦ ἔστειλε νὰ κάνω τὴν κάτωθι προσφώνησιν ἐμπρὸς εἰς τὸν Μιαούλη κί ἀκούστέ την, Ἑλληνας, ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι. « Ἄν εὐεργέτης λέγεσαι καὶ καπετάνιος πρώτης » μὰ εὐεργέτης λέγεται καὶ ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης, » γιὰτί κί ἐγὼ πολέμησα μὲ τὰ χρυσᾶ μου βόλια » καὶ ἤβαλα τῆς τσάτσας μου ὀλόχρυσα φακίολια, » καὶ ὅποιος σήμερα μετρᾷ μὲ τὸ τσουδάλι γρόσα » ἐκεῖνος εἶναι Ναύαρχος καὶ τάχει τετρακόσα, » κί ἂν ἴζουσες, Ναύαρχε, καὶ σὺ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ » μὴ τρύπα θὰ μᾶς ἤκανες μονάχα ἵστω νερό. » Διαδόντρου γιοὶ ἀγωνισταί, τραβάτεν παραπέρα, » γιὰ ν'ἀλλθουν ὅσοι γίνηκαν ἴζουτζέδες ἵστω Σεράγι, » καὶ μάθετεν πῶς γρήγορα θὰ ὄῃτεν μὴν ἡμέρα » καὶ τὸ ἴδικό μου ἄγαλμα εἰς τὸ δεξιὸ σας πλάγι.»

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Καὶ ἄλλα ξαφνικά . . . ὁ Δήμαρχος Τσιροπινᾶς πρὸ ἡμερῶν ἐπήρσε διδάσκαλον εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τὰ Γαλλικά, καὶ μὴ ἴρωτᾷς τί γίνεται καὶ ὄλο τρέχα σῦρε. Ἄλλὰ καὶ ἄλλο πρόγραμμα θὰ βγάλῃ γιὰ τὸν Χιώτη καὶ κάνει πρόδαις τοῦ χοροῦ ἵστω σπῆτι τοῦ Δεσπότη.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Ἡ κάθε σουσουράδα ἐρήμαξε ἵστω ἔξοδα τὸν ἄνδρα τῆς τὸν κοῦκο, κί ὁ Μουμουτζῆς ὁ Σύμβουλος παρήγγειλε βελλάδα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ γενῆ κατόπιν καὶ σουρτοῦκο.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Προγράμματα καινούρια . . . χρυσᾶ σαμάρια ἔβαλαν καὶ σ' ὄλα τὰ γαιδούρια. Ὅποια κυρία ντεκολτὲ δὲν ἔχει νὰ φορέσῃ αὐτὴ ἴμπορεὶ καὶ φόρεμα κατὰκλειστο νὰ βάλῃ,

καὶ τέλος πάντων ὄς ἴντυθῃ μὲ ὄτι τῆς ἄρσει, μὲ ἀνοικτὰ ἢ μὲ κλειστὰ, μὲ γόδα ἢ σιτιδάλι.

Αὐθημερόν. — Ἐφρένιασε ἡ νῆσος τῆς Ἑλλάδος καὶ τελετάρχης ἔγινε Κορέσης ὁ σκαρτάδος, ἀλλὰ τοιοῦτος γίνετα: καὶ ὅποιος ἄλλος θέλει κί ὄλοι ποζάρουν, Περικλῆ, ὡς ἄνθρωποι ἐν τέλει.

Αὐθημερόν. — Ἰατατταί! βροχὴ καταπεσοῦσα κατέβρεξε τὰ φῶτα τῶν καὶ ὄλα τῶν τὰ λοῦσα, κί ἐμούσκεψαν κί ἐξέδαψαν σημάται καὶ μυροῖναι κί οἱ Συριανοὶ ἐφώναζαν «Θεὸς γιὰ μᾶς δὲν εἶναι.»

Αὐθημερόν. — Τί τρόπαια μεγάλα καὶ ἀψίδες! . . . θὰ μουφλουζέψουν γρήγορα οἱ προσφιλεῖς Μπουρληδες. Εἰς τῆς παράταις ἴριχτηκαν μὲ ὄλα τὰ σωστά τῶν κί εἰκόνας βλέπεις πανταχοῦ τῶν Μεγαλειοτάτων, ἐν τούτοις ὅμως ἀπαντᾷς καὶ χάριν ποικιλίας τὸν μακαρίτην Ὁθωνα μετὰ τῆς Ἀμαλίας.

Αὐθημερόν. — Ἐξίσταμαι κί ὁ νοῦς μου ὄλος φρίττει . . . εἰς τὸν λιμένα, Περικλῆ, ἐμβαῖν' ἡ Ἀμφιτρίτη, καὶ μὲ τὴν πρώτη κανονιὰ πέρνει φωτιὰ τᾶσκέρι καὶ τρέχουν σκουπιδιάρηδες μὲ σκούπαις εἰς τὸ χέρι. Τὴν Ἀμφιτρίτην μὲ κραυγὰς οἱ πάντες χαιρετοῦν καὶ τῶν παππάδων, Περικλῆ, ἀνάβουν τὰ καντύλια, κί ἐκεῖνοι τὸν Ἐσπερινὸ ἵστω μέση παραιτοῦν καὶ τρέχουν μὲ τὰ θυματὰ καὶ μὲ τὰ πετραχήλια.

Ἐρμούπολις εἰκοσιτρεῖς. — Τί σοβαρὰ ἡμέρα! . . . οἱ Βασιλεῖς ἐξέρχονται ἵστω ἀποδάθραν πέρα. Τότε δὴ τότε ὁ λαὸς καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει περιδομοδὸν τριγύρω μου ὡς μελισσῶν κυψέλη, κί ἐγὼ κυττάζων ἱλαρῶς τῆς Σύρου τοὺς βροτοὺς κρυφοτομπῶ ἐνίστε τὴν ἄντζα τῆς Μπατοῦς.

Ἐρμούπολις εἰκοσιτερεῖς. -- Μὲ ὄλην τὴν χορείαν ὁ Βασιλεὺς ἐξίσταται, τὴν τελετὴν θαυμάσας, ὁ δὲ Κορέσης ἀφελῶς προσεῖπε ἵστω Μαρίαν: «μὲ κομπλιμάν, παρακαλῶ, νὰ ἴπῃτε ἵστω μαμμᾶ σας.» Καὶ πᾶς τετράπους ὕμνωδὸς ἐνθουσιῶν γκαρίζει, ἀλλ' ὅμως τὸν ἀνεύθυνον ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει καὶ εἰς τὸν Χατζηπέτρον τοῦ προσέδραμε τὸ σμῆνος κί ἐπέρασε ἵστω Συριανοὺς ὡς Βασιλεὺς κί ἐκεῖνος.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Ὁ Δήμαρχος φουσκόνων τὸν Βασιλέα προσφωνεῖ μὲ φρόνημα γενναῖον, φωνάζει δὲ ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν συνήθη τόνον πῶς ἔχει καὶ τοὺς Συριανοὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων.

Αὐθημερόν. — Ζητωκραυγῶ ἵστω Ἀνακτα κοντὰ καὶ μόνος τοῦ ὁ Βασιλεὺς τοὺς δούλους τοῦ σκουνητᾶ. Ὁ κύριος Τσιροδιψᾶς ἐμπρὸς πηγαίνει πρώτος, σκουπιζων ὁ ταλαίπωρος τοὺς θρόμβους τοῦ ἱδρώτος, κατόπιν δὲ οἱ Σύμβουλοι μὲ παστρικὸ γιανκᾶ κί ὁ Χούμης ὁ καὶ Πρόεδρος μὲ ροῦχα δανεικά.

Αὐθημερόν. — Ἐνῶ βροντοῦν εἰς τὸν λιμένα στόλοι ἵστω Ἄγιον Νικόλαον ταχεῖς προστρέχουν ὄλοι,

κι' ἐν μέσῳ τῶν ζητωκρυγῶν, τῶν ὕμνων καὶ τῶν βρόντων
προσδέχονται τοὺς Βασιλεῖς κυρίαί τῶν προϋχόντων.
Καὶ μὴ κυρία κῆμ ἰλ φῶ καὶ σέμνωμα τῆς Σύρου,
ὅταν ἐμδῆκε ὁτὸν Ναὸν τοῦ Παλατιοῦ τάσχερι,
ἐνόμισε Βασιλίσσαν τὴν κόρην Ἀναργύρου,
καὶ σκύβει ταπεινότητα καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

Ἀθήμερον. — Οἱ προϋχόντες τῆς πόλεως ἀπάσης
πηγαίνουν ὁτοῦ Τσιροπινᾶ κι' ἀρχίζουσι αἱ συστάσεις,
γνωρίζει δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν ἕνα κι' ἄλλον δούλον
κι' ὀλίγους Φραγκοσυριανοὺς καὶ ἄγνωστον Ἑλλάδα,
κι' ὁ Χούμης ἐμφανίζεται μεθ' ὄλων τῶν Συμβούλων,
ἐπιδεικνύων σοβαρῶς τὴν δανεικὴν βελλάδα.
Ἐν τούτοις ὁμοῦ στρώνεται Βασιλικὸ τραπέζι
καὶ τὴν Νιτοῦς ἢ μουσικὴ ἀδιακόπως παίζει,
ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ καὶ ἀδικημένος,
τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν κυτιάζει ἀναμμένος,
καὶ κάποτε ὁτὸν Δήμαρχον τὸν Θεοτόκην δείχνει
καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας τοῦ λοξαῖς ματιαῖς τοῦ ρίχνει,
καὶ ἴσως θὰ ἐγένετο μεγάλη φασαρία,
ἐὰν δὲν τοὺς ἐχώριζε τῶν Ἀθηνῶν κυρία.

Ἀθήμερον. — Ὁ ἀνδριάς ἀπεκαλύφθη τέλος,
καὶ συγκινεῖται καὶ σκιρτᾷ πᾶν τῶν δρώντων μέλος,
καὶ προσφωνήσεις ἑμμετροὶ ἀρχίζουσι καὶ πεζαί,
καὶ παιανίζ' ἢ μουσικὴ τὸ μᾶρς τοῦ Βουλανζέ.
Ὅλα σαλάτα γίνονται καὶ τοῦ Τσιγγροῦ τὴν θέσι
τὴν πέρνουσι μπακαλόπουλα μετὰ τὴν ποδιὰ ὁτὴ μέση,
καὶ προσφωνεῖ ὁ Βασιλεὺς τὸν Ναύαρχον μετὰ στήθος
κι' ἐκ θεμελίων οἰεῖται πᾶς βράχος καὶ πᾶς λίθος,
κι' ὁ ρήτωρ Βοκοτόπουλος ἐν τόσῃ συγκινήσει
προσέρχεται τὸν ἥρωα πεζῶς νὰ προσφωνήσῃ,
ἀλλὰ ἰδὼν ὁ Ναύαρχος τοῦ ρήτορος τὰ μούτρα
μετὰ τὸ δαυλὶ ὁποῦ βαστᾷ τοῦ ἔσπασε τὴν κοῦτρα.
Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ αὐτὸς νὰ ὀμιλῇ,
ἐνφ' καταθερμαίνεται ἢ κάθε κεφαλή,
ἐξαίφνης ὁμοῦ ἀνεμὸς σφοδρότατος φυσᾷ
κι' ἐσκόρπισε τοῦ λόγου τοῦ τὰ φύλλα τὰ μισά,
τὸ δὲ ἀσθμαίνον στέρνον μου ἀνέπνευσ' ἐλευθέρως
κι' ἐκ μέσης εὐχαρίστησα τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος.

Ἀθήμερον. — Πλειότερα περὶ τῆς τελετῆς...
ἐνφ' ὅταν χάχας ἔβλεπε τῆς Τήνου ὁ Ζαλώνης
ἐφώναξε ὁτὸν Ναύαρχον Φραγκιάς ὁ ποιητῆς:
«πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μᾶς φασκελόνεις;»
Κι' ὁ ἀνδριάς ἐσήκωσε ἀπάνω τὸ κεφάλι
κι' ἐκύτταξε τριγύρω του μετὰ τὸ μακρὸν τοῦ κιάλι,
καὶ ὅ, τι τοῦ ἐζήτησε ὁ ἀνθρώπος τῆς λύρας
τὸ ἔκαμε ὁ Ναύαρχος μετὰ πόδας καὶ μετὰ χεῖρας.

Ἀθήμερον. — Βεγγαλικά, ρουκέταις, γλόμποι, τράκαις,
τὰ φέσια ἐπλημμύρησαν καὶ ἡ φουφοῦ λά βράκαις,
ἀπὸ φανούς ἀμφότεραι φεγγοβολοῦν αἱ Σύραι,
καὶ ὁ Φαρὸς τοῦ Χατατζῆ κι' ἐκεῖνος φῶκο πῆρε.

Μηρὸς εἰκοσιτέσσαρες. — Ὅτὸ διάβασμα θὰ ρέψῃς...
ὁ Βασιλεὺς ὁτῆς φάμπρικαις ἀρχίζει ἐπισκέψεις,
καὶ τὰ λουκουματζίδικα τὰ πέρνει ὁτὴν ἀράδα
καὶ ἀγοράζει κάμποσα λουκούμια κουτουράδα.

Ἐρμούπολις αὐθήμερον. — Πῶ! πῶ! βοή καὶ σάλος!...
εἰς μίαν Λέσχην δίδεται λαμπρὸς τοῦ Δήμου μπάλος.
Ἐκεῖ κυρίαὶ ὕψηλαι τῆς σφαίρας τῆς ὑπάτης,
ὁ ρέκτης δὲ Τσιροπινᾶς ὡς πετεινὸς φουσκώνει,
καὶ βλέπεις ὁτὸ δωμάτιον τῆς Μεγαλειότητος
λογῆς λογῆς μυρωδικὰ καὶ γὰ τὰ δόντια σκόνῃ.
Ὅ, τι κι' ἂν ἔχῃ ὁ καθεὶς προθύμως τὸ προσφέρει,
ἐκεῖνος τὸ πηροῦνι του κι' ὁ ἄλλος τὸ μαχαίρι,
καὶ γίνεται μετὰ ρεφενὲ ὁ ἔκτακτος χορὸς,
ἐφ' ἧ καὶ καμαρόνεται ὁ εὐγενὴς σωρὸς.
Ἐμβαίνουν εἰς τὴν αἴθουσαν ἢ τσάτσαις καὶ ἡ ἀμιαίς,
ἢ Συριαναῖς ἢ ὠμορφαις, μὰ καὶ καμπόσαις Λάμιας,
κι' ἀμέσως κάνουν μὴ γραμμὴ καὶ κρυφοψιθυρίζουσι
κι' εἰς ὄλας τὰς ἐξ Ἀθηνῶν τὴν ράχην τῶν γυρίζουσι.
Ἐκεῖ ὁ Σάββας ὁ ψωμᾶς καὶ ὁ μπακάλης Μίχας
καὶ μ' ἕνα σκούφο νυκτικὸ κι' ὁ Συριανὸς ὁ Ψύχας,
ὁ Κουκουλάς ὁ δάσκαλος μετὰ τὸ παράσημό του,
πρὸς δὲ Καλούδης ὁ φαγᾶς μετὰ τὸν μακρὸν λαίμῳ του,
Ρετοῖνας ὁ καὶ Δήμαρχος, τοῦ Πειραιῶς δημότης,
Λελοῦδας ὁ φιλόφρονος καὶ γυναικάκιος πρώτης,
ὁ Κοσσονάκος, βουλευτῆς, μετὰ τὴν ρεπούμπλικά του,
ὁ Χούμης μετὰ φορέματα καὶ ξένα καὶ ἴδικά του,
ἢ μοῖρα καὶ οἱ Δόκιμοι καὶ ὄλο τὸ Παλάτι,
ἢ τοῦ Μαγκάκη δεσποινίς κι' ἡ κόρη τοῦ Γαλάτη,
ἢ Ἀγγεροῦκα, ἢ Πλουμοῦ, καμπόσοι μετὰ τὸ μούσι,
μετὰ φαβορίταις μερικοί, κι' ἡ κόρη τοῦ Τριπούση,
ἕνας βραχᾶς μετὰ τὰ γυαλιὰ ἐσχάτης ἡλικίας,
πρὸς δὲ Χατζηδημήτριος ὁ τῆς Δανιμαρκίας,
ἕνας μπαρμπέρης Συριανὸς μετὰ μεγάλης ψάθας,
ἀλλ' ἦτο καὶ ὁ ξυλισθεὶς ὁτὰ Τρίκκαλα Δεμάθας,
καὶ ὁ Ραῖσης ἦν ἐκεῖ μεθ' ὄλης τῆς ἀγέλης,
φορῶν καὶ τὸ παράσημον τὸ τῆς Βενεζουέλης,
καὶ ὁ Σκουλούδης μετὰ φαρδῆ καρδέλα εἰς τὴ μέση,
κρατῶν τὴν Κομματάρχενα μαντᾶμ Καλδοκορέση,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν εἰλεψα, καθὼς καταλαμβάνεις,
κι' ἐχώρευε μετὰ μὴ κουτσὴ καὶ ὁ Καρακατσάνης.

Ἐρμούπολις αὐθήμερον. — Τὴν πίστι σου θὰ βγάλω...
ἀκόμη σὲ πληροφορῶ πῶς ἦσαν εἰς τὸν μπάλο
ὁ Μολογάδης, ὁ Ἀγκᾶς, ὁ Μάσκας, ὁ Στεκούλης,
ὁ Κοζαδίνος ὁ λιγνὸς κι' ὀλίγον τι μικραύλης,
ὁ ρήτωρ Βοκοτόπουλος μετὰ τὴν σοφὴ τὴν κόκα,
οἱ τῶν Κυκλάδων βουλευταὶ μετὰ τοῦ Δελαρόκα,
Λοβέρδος ὁ Νομαρχικὸς καθὼς κι' ὁ Θεοχάρης,
ὁ Κελπερῆς ὁ Σύμβουλος, ἀλλὰ καὶ ταβερνιέρης,
ὁ τῆς Σερίφου Δήμαρχος κι' ὁ Δήμαρχος ὁ Τζιώτης,
καὶ μόνον ὁ Μεθόδιος δὲν ἦτον ὁ Δεσπότης.

Ἀθήμερον. — Ὁ Καίσαρ τὴν μουσικὴν δὲν παύει,
κι' ὁ Ἀπαλύρας φαίνεται καὶ ὁ χορὸς ἀνάβει.
Κάθε κυρία Συριανὴ χορεύει ὅταν πιπίνι,
χορεύουσι καὶ οἱ Βασιλεῖς μετὰ χαρᾶς ἀμέτρου,
τοῦ δὲ Δημάρχου τοῦ κομψοῦ τὸ βῆμα διευθύνει
ὁ κύριος Γενήσαρλης μετὰ τοῦ Χατζηπέτρου.

Ἀθήμερον. — Ἐαπλόνομαι εἰς ἕναν καναπέ...
ἢ ὄρα ἐπροχώρησε κι' ἀρχίζει τὸ σουπέ,
ἀλλὰ δὲν ξέρεις, Περικλῆ, ποῦ πρώτα νὰ καθίσῃς,

ὁ Καμπανίτης ἄφθονος ἴσῃν τράπεζαν ἀφρίζει,
ὁ δὲ Κορέσης ὄμιλει μετὰ τῆς Βασιλίσσης
καὶ μὲ τὴν λίστα τῶν φαγιῶν συχνὰ τὴν ἀερίζει.

Αὐθημερόν. — Οἱ Συριανοὶ κί' ἡ Συριανὰς ἀκόμα
ὡσάν χαζοὶ μ' ἐκύτταζαν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
κί' ἐγὼ ποῦ εἶμαι, Περικλῆ, τῆς ἀρχοντίας λουλοῦδι
ἐπέδειξα ἴσῃν Συριανούς τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη.

Αὐθημερόν. — Τελείωσε καὶ τοῦ χοροῦ ἡ φέστα
καὶ μὲ τὰ μούτρα ἔπεισα εἰς τοῦ Σουπέ τὰ ρέστα,
εὐχαριστήσας δι' οὐτὸ τὸν Λάμπαν τὸν μεγάλον,
ὅπου ἐχόρτασε κί' ἐμὲ μετὰ τσοῦτων ἄλλων.
Ἐν τούτοις ἂν καὶ τοῦ χοροῦ παρήλθε ἡ βοή
ἡ Συριανὰς δὲν τὸ κουνοῦν ἀπὸ τῆ σάλα βῆμα . . .
ἐνόμισαν πῶς θὰ γλεντοῦν ὡς ἴσῃ ἄλλο τὸ πρῶτ'
κί' εἶδαν τῆς ντουαλέταις των κί' εἶπαν « Μόν ντιέ ! τί
[κρίμα !] . . .

καὶ στέκουν μὲ παράπονο, χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι,
καὶ μερικαὶς χοροπηδοῦν μονάχαις ὡς νὰ φέξῃ.

Αὐθημερόν. — Τῆς Συριανὰς ἐκ μέσης μου συγκαίρω
κί' ὅσ' ἐξ αὐτῶν εὐτύχησαν νὰ ἔχουν καθβαλιέρο
τὸν τῆς Ἑλλάδος Ἄνακτα εἰς τὸν χορὸν τοῦ Δήμου
ἐμέθυσαν, βρὲ Περικλῆ, μὲ τὰς τιμὰς ἐκεῖνας,
κί' ἐλθοῦσαι ἀπεφάσισαν δι' ὄρκου ἐπισήμου
νὰ μὴ ἴμιλον ἴσῃν ἀνδρας των ἂν δὲν περάσῃ μῆνας.

Εἰκοσιπέντε τοῦ μηνός. — Καὶ τώρα ψάλλε, Μούσα,
τὸ γεῦμα ὅπου ἔγινε ἴσῃν ξακουσμένα Κρούσα.
Οἱ εὐπατριῶται πηλαλοῦν καθβάλα οὐ γαιθούρια
κί' ἀκοῦς νὰ παίζου, Περικλῆ, κλαρίνα καὶ σαντούρια,
καὶ μπαζεβάνηδες πολλοὶ μ' ἀντράκλαις εἰς τὸ χέρι
περιχαρεῖς προσδέχονται τοῦ Παλατιοῦ τὰσκέρι.

Αὐθημερόν. — Τί ἐξοχή !.. ψυχὴ μου ἴσῃν Πατήσια !..
Ἐνα μαγκανοπήγαδο καὶ γύρω κυπαρίσσια.
Ὁ Δήμαρχος Τσιροπινᾶς, ἂν κί' ἦτο κουρασμένος,
εἰς τὸ μαγκανοπήγαδον ἐζεύχθη ὁ καῦμένος,
κί' ἐκ τούτου ἄφθονον νερὸν ταχέως ἀνασύρας
ἐπότισε τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς τρανοὺς τῆς Σύρας.

Εἰκοσιπέντε τοῦ αὐτοῦ. — Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν
γελαῖ καὶ ἀστειεύεται μὲ τὸν καθένα βλάμη,
καὶ τοῦ κλεινοῦ Τσιροπινᾶ τὸν ζῆλον ἐκτιμῶν
ὕψοσεται ὀγρήγορα ἱππότην νὰ τὸν κάμη.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Παντοῦ χαρὰ καὶ γέλως...
τὸ γεῦμα εἶναι, Περικλῆ, σχεδὸν περὶ τὸ τέλος.
Οὐχ ἦττον, ἂν καὶ δωρεὰν οἰτίζωμ' ἐδῶ πέρα,
μοῦ ἔγιν' ἐπιθυμητὴ τῶν Ἀθηνῶν ἡ λέρα.

ἐδῶ τὸ κλίμα φαίνεται πολὺ δὲν μὲ σηκώνει,
καὶ στείλε μου, παρακαλῶ, ἕνα κουτί μὲ σκόνη,
ἐγὼ δὲ ὅταν μὲ καλὸ καὶ πάλιν ἴσῃν ἀνταμώσω
ἕνα κουτί περίφτημα λουκούμα θὰ σοῦ δώσω.

Αὐθημερόν. — Κατέλαμψε τῶν Συριανῶν ἡ σφαῖρα...
νὰ ὄσῃς πυροτεχνήματα καὶ ἄστρα ἴσῃν ἀέρα.
Ἄστράπτει ἔλος ὁ λιμὴν τῆς Σύρου μὲ φανούς
καὶ ἡ σελήνη ὠχρίξ ἴσῃν ἀστὸς οὐρανοῦς.
Ἐθάμβωσαν τὰ μάτια μου τῶν Συριανῶν τὰ πλούτη,
κί' ὅσο ποτὲ ὁ Ναύαρχος δὲν ἔκαψε μπαροῦτι
εἰς τὸ μακρὸν διάστημα τῶν ναυτικῶν ἀγώνων
οἱ Συριανοὶ τὸ ἔκαψαν εἰς μίαν νύκτα μόνον.

Αὐθημερόν. — Καλὴ ἀρχὴ φωτοχουσίας τρίτης,
κί' ὁ Βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ τῆς Ἀμφιτρίτης
μονάχος ἐφιθύριζε « μὰ τί χαζοὶ καὶ τούτοι !...
«δὲν μοῦ τὰ δίνουν μετρητά, μόνον τὰ καὶν μπαροῦτι.»

Αὐθημερόν. — Τὸ εἶδειε πραγματικῶς ἡ Σύρος . . .
εἰς τὸν ἀέρα καλεται τῶν θαλασσοῦν ὁ ἦρωας,
κί' ἐγὼ φωνάζω, Περικλῆ, ὄρων τὸς οὐρανοῦς :
«ἀπάλλαξόν με, Κύριε, ἀπὸ τοὺς Συριανούς.»

Αὐθημερόν. — Ἐσάστισε ὁ κάθε πατριώτης
κί' ἄς κάμη μὲ ἐπίσκεψι ἐδῶ κί' ὁ Τσιριγώτης.

Αὐθημερόν. — ἴσῃν Φασουλῆ εἶπε νὰ μὴν ξεχάνῃ
καὶ εἰς τὴν ἀπουσίαν μου τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνη.

Αὐθημερόν. — Οἱ πρόγονοι εὐρήκαν τὸν μελαῖ των
καὶ οἱ Τζαννηδες ἴσῃν ἔδεψαν τὰ μαλλοκέφαλά των,
καὶ τώρα τὰ κεφάλια των κτυποῦν οἱ φουκαράδες
κί' ἄλοι ἄλοι φωνάζουσε καὶ κλαῖνε τοὺς παράδες.

Αὐθημερόν. — Δὲν λησμονῶ τὰς τελετὰς ἐκεῖνας . . .
οἱκ τράνοιτ μούντι γκλόρια καὶ φθάνω εἰς Ἀθήνας.

Αὐθημερόν. — Τὴν γλῶσσα μου ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς,
ἐτοίμασε τὸ ξόλο σου νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃς.

Τὴν αὔριον ἐκ νέου ἐκδίδεται ἀκμαία
ἡ τοῦ Καλαποθάκη ἐφημερίς «Σημαία.»

Ἄφοῦ πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρά
καὶ ἴσῃν Ρωμῆο συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γί' αὐτὸ κί' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοδαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπέδειξιν ὁ ἴσῃς δὲν τοὺς κάνω,
γιά τούτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κί' ἄς μὴ φορτῶνται συχνὰ ἴσῃν ῥάχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κί' ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴσῃν σπῆτι μου ἀνέβη,
ἴσῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὄσῃν ἴσῃν λάδι, τρεῖς ἴσῃν ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.